Veel Demtentaren hebben vroegah gedanst op de muziek die DJ Bastiaan draaide. Bastiaan Mokkink is nog steeds bovenmatig geïnteresseerd in muziek en houdt zich onder meer bezig met zoekmachinemarketing, maar heeft zijn vlotte pen gelukkig nog niet aan de wilgen gehangen.

DE BRINK IS DE ONGEILE VARIANT OP 50 TINTEN GRIJS

Zoals bekend mag De Hip van de gemeente geen onschuldige seventiesparasolletjes meer plaatsen. Volgens de terraspolitie zijn ze namelijk te klein, niet rechthoekig genoeg en passen ze niet in het kleurenpalet zoals dat op het stadhuis is bedacht. Het negeren van de voorgeschreven zonweringeenheidsworst kan leiden tot een fikse boete per parasolletje per dag.

Door deze één-pot-nat-regel is de Brink nu de ongeile variant op 50 tinten grijs.
Een historisch stadsplein met half-industriële vinexwijkschermen waarmee de Bermuda-Vijfhoek ook al vol staat.
Je weet wel, van die parasols die ondanks het gemeentelijk klimaatbeleid beugeltjes met terrasverwarming aan de mast hebben. De nostalgische bouwpracht op de Brink verdwijnt grotendeels achter deze gevelmaskerende Ikea-gedrochten.

Veel bezoekers van De Hip daarentegen willen niet al te modern leven. Ze eten zelfs brood van gisteren omdat dat dichter bij de seventies ligt. Eigenaar Fonz schijnt het nog bonter te maken. Die eet brood van vorige week.

Vandaar kringloopparasols die een typische seventies retrosfeer ademen in de stijl van bruine schrootjes, zitkuilen, rieten tegeltjes en een wierookje.

Hip vintage design doet het nou eenmaal goed op een out-of-the-box-terras. Het sluit aan bij het eigenzinnige en anarchistische Deventer DNA, dat zes eeuwen geleden begon met onze kloosterhervormer en allereerste local celeb Geert Groote en nu te zien is in het Havenkwartier.

Toch beleven de liniaaldenkers op het stadhuis dingen anders dan Jan Publiek. Nadat de stoepzwembadjesaffaire en het stoepkrijtverbod de journaals haalden, staat de gemeente Deventer alweer in zijn hemd. Want de regels rondom de retroparasolletjes vallen natuurlijk aan geen enkele burger uit te leggen.

In september sprak Fonz bij een hoorzitting in het stadhuis, vergezeld door een optocht van stamgasten met spandoeken, trommels, ratelaars en natuurlijk parasollen. Helaas was de bezwarencommissie onwrikbaar, ook al kende het 'Juinen aan de IJssel-gesprek' een paar juridische muizengaatjes. Want kleine parasols zijn feitelijk geen zonwering maar terrasversiering. Dan is het opeens decoratie, net als bij de eerdere vergunning voor het vintage fietsrekje dat wel groen licht kreeg. Of het wordt een jaarlijks terugkerend kunstproject, inclusief een subsidiestroom. In de Overstraten tref je immers gewoon op de kop hangende subsidieparasolletjes.

Nostalgie roept nou eenmaal waardering op en laat de kassa rinkelen. Een brocantemarkt in de Walstraat steelt onze harten. En een Brink gevuld met oldtimers bij de IJsselvallei Classics spreekt natuurlijk meer tot de verbeelding dan een parade nieuwerwetse Daewoos.

Waar gaat het naar toe, gemeente? Waterlooplein-parasollen neerzetten mag dus niet. Maar: de ene keer zijn er ideeën voor een casino in de oude bieb, dan hebben we de ergste rattenplaag van Nederland, liggen coffeeshops langs onze belangrijke toeristische entrees en is er een filmtheater met een kostenoverschrijding die de Berlijnse Elbphilharmonie Opera evenaart. Een parasolsoap kan er dus nog wel bij.

Moeten we straks bij het Deventer stadsstrand ook handdoeken en badmutsen met een uniforme uitstraling hebben, voor de draaiende camera´s van Hart Van Nederland? Hopelijk zijn tegen die tijd de controleurs vervangen door sfeerbeheerders, gewapend met een kleurenstaal in plaats van wetboeken.

BASTIAAN MOKKINK